

Σαμαρείτισσα: Ας διδαχτούμε από αυτή τη γυναίκα! (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†))

/ [Πεμπτουσία](#)

Ας διδαχτούμε από αυτή την γυναίκα! Γιατί κι εμείς στρεφόμαστε προς όλες τις κατευθύνσεις, για να πάρουμε τροφή τούτου του κόσμου, για να χορτάσουμε, αλλά πρέπει να καταλάβουμε ότι δεν μπορούμε να χορτάσουμε από τίποτα, γιατί ο άνθρωπος είναι πιο βαθύς από τον υλιστικό κόσμο, είναι αρκετά φαρδύς για την ψυχολογία. Μόνο ο Θεός μπορεί να γεμίσει αυτό το πλάτος και βάθος. Αν μόνο μπορούσαμε να το καταλάβουμε, θα βρισκόμασταν ακριβώς στην ίδια κατάσταση με τη γυναίκα. Δεν χρειάζεται, όμως, να συναντήσουμε τον Χριστό σ' ένα πηγάδι. Επειδή το πηγάδι είναι το Ευαγγέλιο, μια πηγή από όπου κυλάει το νερό της ζωής.

Όταν η Σαμαρείτης βιάστηκε για να γυρίσει στο χωριό της και άρχισε να καλεί τους γείτονές της για να έρθουν και να δουν το Χριστό, είπε: Ελάτε! Είναι ένας άνθρωπος, ο οποίος μου τα είπε όλα όσα έκανα! Και ο κόσμος μαζεύτηκε και άκουγε όσα ο Χριστός είχε να τους πει.

Καμιά φορά σκεφτόμαστε: Τί απλά ήτανε τότε! Πόσο εύκολα η γυναίκα μπόρεσε να πιστέψει, και τί εύκολο ήταν για αυτήν, αφού μόλις είχε εντυπωσιαστεί από την θαυμάσια συνάντηση, στράφηκε στους άλλους για να τους πει: „Ελάτε να δείτε έναν άνθρωπο που μιλάει, όπως δεν μίλησε ποτέ ένας άνθρωπος. Να δείτε τον άνθρωπο ο οποίος χωρίς να πω καμία λέξη, με κοίταξε και είδε το βάθος της καρδιάς μου και το σκοτάδι της ζωής μου. Είδε και τα κατάλαβε όλα!“. Άραγε δεν συμβαίνει αυτό με καθέναν από μας? Ο Χριστός δεν της είχε πει κάτι πολύ ιδιαίτερο. Της είπε μόνο, ποια είναι, πώς είναι η ζωή της, πώς τη βλέπει ο Θεός. Αυτό μπορεί να μας το πει κάθε μέρα και όχι μέσα από ένα μυστηριώδες βίωμα, όπως έχει συμβεί σε μερικούς αγίους, άλλα με πιο απλό τρόπο.

Αν στραφούμε στο Ευαγγέλιο και το διαβάζουμε κάθε μέρα ή το διαβάζουμε από καιρό σε καιρό με μια ανοιχτή καρδιά – την οποία δεν έχουμε πάντα – μπορούμε να φανταστούμε, πως ο Χριστός κρατάει μπροστά μας έναν καθρέπτη, στον οποίον βλέπουμε τον εαυτό μας, „ποιός είμαι“. Μπορούμε να χαιρόμαστε με αυτό που βλέπουμε ή, αντίθετα, να τρομάξουμε, πόσο διαφορετικοί είμαστε από ότι φαινόμαστε ή από τις δικές μας αυταπάτες για τον εαυτό μας. Ο Χριστός είπε στη γυναίκα: „Πήγαινε να φωνάξεις τον άντρα σου!“ Εκείνη αποκρίθηκε: „Δεν έχω άντρα.“ Και ο Χριστός της τότε απάντησε: «Σωστά είπες, γιατί πέντε άντρες πήρες, και αυτός που μαζί του τώρα ζεις, δεν είναι άντρας σου.» ...

Μερικοί πατέρες σχολίαζαν αυτή την κουβέντα με τα εξής: Ο Χριστός της είπε μεταφορικά: Ναι, ήσουν παντρεμένη με όλα όσα μπορούσαν να σου προσφέρουν οι πέντε αισθήσεις και έχεις καταλάβει ότι δεν μπορείς να βρεις ολοκληρωμένη ικανοποίηση από καμία από αυτές. Τώρα απόμεινες μόνο εσύ η ίδια: το σώμα σου και ο νους σου. Και αυτά δεν μπορούν να σε χορτάσουν περισσότερο από τις πέντε αισθήσεις, ούτε να σου δώσουν εκείνη την πληρότητα, που χωρίς αυτή δεν μπορείς να ζεις. ...

Άραγε, δεν μας λείπει ο Χριστός αυτό, όταν διαβάζουμε το Ευαγγέλιο, όταν βάζει μπροστά μας την εικόνα, ποιός θα μπορούσαμε να είμαστε, όταν μας καλεί σ' εκείνο το μεγαλείο, για το οποίο μας προόρισε? Για εκείνο το μεγαλείο, το οποίο ο απόστολος Παύλος περιγράφει σαν ώριμη ηλικία του Χριστού: Να είμαστε ανθρώπινοι, όπως Εκείνος. Επειδή είναι γνήσιος άνθρωπος που έφτασε την πληρότητα της ολόκληρης, ατελείωτης κοινότητας με το Θεό.

Ας διδαχτούμε από αυτή την γυναίκα! Γιατί κι εμείς στρεφόμαστε προς όλες τις κατευθύνσεις, για να πάρουμε τροφή τούτου του κόσμου, για να χορτάσουμε, αλλά πρέπει να καταλάβουμε ότι δεν μπορούμε να χορτάσουμε από τίποτα, γιατί ο άνθρωπος είναι πιο βαθύς από τον υλιστικό κόσμο, είναι αρκετά φαρδύς για την ψυχολογία. Μόνο ο Θεός μπορεί να γεμίσει αυτό το πλάτος και βάθος. Αν μόνο μπορούσαμε να το καταλάβουμε, θα βρισκόμασταν ακριβώς στην ίδια κατάσταση με τη γυναίκα. Δεν χρειάζεται, όμως, να συναντήσουμε τον Χριστό σ' ένα πηγάδι. Επειδή το πηγάδι είναι το Ευαγγέλιο, μια πηγή από όπου κυλάει το νερό της ζωής. Το Ευαγγέλιο δεν είναι υλιστικό πηγάδι. Είναι πηγάδι για το άλλο νερό, το οποίο πρέπει να πίνουμε.

Ας ακολουθήσουμε αυτή τη γυναίκα! Ας συνειδητοποιήσουμε και ας καταλάβουμε, ότι όλα αυτά με τα οποία είμαστε δεμένοι σαν να τα είχαμε παντρευτεί, δεν μπορούν να μας ικανοποιήσουν. Ας αναρωτηθούμε: Ποιός είμαι μέσα σε εκείνη τη εικόνα, όπου με βλέπει ο Θεός? Και τότε μπορούμε να πάμε στους άλλους για να τους πούμε: „Συνάντησα έναν άνθρωπο που έβαλε έναν καθρέπτη μπροστά μου, και είδα τον εαυτό μου, όπως είμαι. Μου έχει πει τα πάντα για μένα. Έλα να δεις! Πάμε να τον ακούσεις!“ Και οι άνθρωποι θα έρθουν και θα ακούσουν και τότε θα στραφούν σε μας και θα πουν: „Η πίστη μας δεν στηρίζεται πια στα δικά σου λόγια, γιατί εμείς οι ίδιοι Τον έχουμε τώρα ακούσει, και ξέρουμε πως πραγματικά Αυτός είναι ο Χριστός και σ' Αυτόν πιστεύουμε.“

Αμήν

Πηγή: <http://apantaortodoxias.blogspot.com/2012/05/anthony-bloom-metropolitan-of-souroz.html>